

FÉNYUGR

Evangeliumi hitébresztő és hímelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Farkas Mária diakonissza főnöknő. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Menjetek be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz és kevesen vannak, akik megtalálják azt.

Máté 7:13-14.

*

Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban, a test kívánsága és a szemek kívánsága és az élet kérdése nem az Atyától van, hanem a világból. És a világ elmúlik és annak kívánsága is; de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.

I. Ján. 2:15-17.

*

Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.

Máté 6:24.

*

Aki e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.

Jakab 4:4.

*

Mert minden test olyan, mint a fű és az embernek minden dicsősége olyan, mint a fű virága.

I. Péter 1:24.

*

Boldog ember az, a ki a kísértésben kitart; mert minekutána megpróbáltatott, elveszi az életnek koronáját. amit az Úr ígért az őt szeretőknek.

Jakab 1:12.

Félix.

Csel. 24: 22–26.

A Félix név magyarul azt jelenti: Boldog. S aki Cézarában azt a férfit maga előtt látta, aki ott törvényt ült a római világbirodalom nevében, könnyen nevezhet-e őt boldognak. Micsoda fényes pályafutás! Claudius császár rab-szolgája először szabados, azután római helytartó lesz, elébb Gamáriában, később hat évig Júdeában. Hajlongtak előtte és parancsát lesték. Figyeljük meg, hogyan állnak meg előtte Ananiás főpap és a vének. Olvassuk el Tertullus prókátor ékes, alázatos szavait. Ő pedig, az ország gondviselője, milyen hűvös, előkelő közönnyel hallgatja ezt a hódoló beszédet. »Mikor Lisias ezredes alájő, dönteni fogok ügyetekben.« S nem törődve a zsidók dühével, megparancsolja, »hogy Pált őrizzék, de enyhébb fogságban legyen.« Megteheti. Hatalma van rá. Lehet emberséges, ha akar. Prédikáltathat is magának azzal a különös emberrel, aki miatt ennyi háborúság van. Hisz Drusilla, zsidó felesége is szívesen hallgatja. Drusilláért is megirigyelhették Félixet. Ragyogó szépség volt. Félix úgy szakította el első férjétől, Azizus királytól. Saját feleségét pedig eltaszította érette. Félix, a boldog.

De tegyünk most e mögé a név mögé kérdőjelet. Ne a külső ragyogásra nézzünk, hanem tekintsünk bele ennek az embernek a szívébe. Boldog? Nem nevezhető boldognak. Ott áll előtte egy fogoly és prédikál. Hisz Félix kívánta így. De Pál másképp beszél, mint Tertullus. Amit mond, az nem hazug, hízelt beszéd, az igazság. S ez az igazság hat. A helytartó érzi. Amikor Pál igazságról, önmegtartóztatásról és ítéletről szól, Félix megrémül.

Belül, a boldog ember szíve mélyén ott volt a sebezhető pont. S az a szánandó fogoly felébreszti a szív panaszát. »Mostan eredj el; de mikor alkalmatosságom lesz, magamhoz hívatlak tégek« — szól a helytartó. Szólhat így. Hatalmában van félbehagyni, vagy elkezdeni a beszélgetést. De ezzel a félbeszakítással lerontja szabadulása hidját s a szíve beteg és sebzett marad. Most volt az alkalmatos idő. Elmulasztotta. Beszél még többször is Pállal, de nem a szabadulás vágya, inkább pénzsóvárság vezet. (26. vers.) Boldog-e Félix? Megterhelt lelkiismerettel, kielégületlenül, pénzsomjasan, boldog-e az a Félix, aki nem akarta meghallgatni Isten hívását? — Később elmult a külső fény is. Félix kegyvesztett lett. Számkivetve halt meg. Ez a világ dicsősége. Ilyen boldogságot tud csak adni. Boldog nevet, igen, de boldog szívet nem!

Most nézz bele a magadéba. Félix rég halott. Te élsz még, a te történeted még nincsen befejezve. Boldog vagy-e? Hogy vágyakozol boldogságra, azt tudom. De boldog vagy-e? Külső fény, tekintély nem tehet azzá. Az igazi boldogság belül, a Megváltó kegyelméből virul ki s ez a kegyelem a tied is lehet. Csak ne mondd azt, ha az Ige érint, ha ítélettel rettent, hogy majd máskor. Ne utasítsd el az egyetlen lehetőséget arra, hogy boldog légy most és mindörökre — Krisztusban.

*****

A világot csak úgy kell nézünk, mint a menny számára nevelő iskolát.

★

Csak az az élő hit, amely Jézus Krisztus vérenek erejét mindenre elégségesnek tartja.

Trudel Dorottya.

Egy a szükséges dolog.

Hervad a szépség.
Garmada kincsel
megköt a föld és
rabbá bilincsel.
Mind tör és mind csel.

Ha szárnyam volna,
ha szerteszállnék,
s kicsi bölcsőknél
sorra megállnék,
mit is kívánnék?

Vágyat Krisztushoz,
olthatlan égit.

Szívet, mit semmi
gyönyörúség itt
meg nem elégit.

T. E. d. p. t.

*****

Harangszó.

Különféle gondolatokkal eltelve jártuk Budapest utcáit. Sok látnivalónk akadt. Új épületek vonták magukra figyelmünket, színes kirakatok készítették megállásra itt is, ott is. Beszélgettünk.

Egyszerre harangzúgás ütötte meg fülünket. Most vettük csak észre, hogy templom közelében vagyunk. Felfigyeltünk. A harangok teljes erővel zúgtak, de a városi élet nagy zaját nem tudták elnyomni. Kocsi és szekér dübörgött, villamos-csengő, autó-tülkölés elnémították a harangok érces szavát. Az emberek siettek, sürgés, forgás, tülekedés, ki csendesebben, ki nagy hangan beszélgetett. Nem volt valami különös, rendkívüli lárma, de ahhoz elég volt, hogy az alólról való hangok elnémítsák a felülről jövőket. Egyesek észrevették a harangzúgást, de legtöbben nem figyeltek rá. A harang fel, Isten felé akarta irányítani a lelküket, de legtöbben közömbösen haladtak el mellette.

Egymásra néztünk. Nem így van-e a lelki életben is? Az alólról

való hangok elnémítják Isten hívó szavát. E világ lármás örömei, szórakozás, hajsza, gond és aggodalom s ki tudná felsorolni mindazt, ami eszköz a Sátán kezében arra, hogy figyelmünket Istenről elvonja. A menyegzői lakoma készen van; öröm, békesség, boldogság mind elvehető Isten asztaláról. A harang zúg, — de mi nem halljuk.

Isten ma még szólni akar hozzád. De nem fog mindig hívni! Ott az utca zajában elnémult a harang. A tülekedés, a zaj folytatódott tovább, — így lesz a te életben is?

Halld, az ég harangi intnek,
Őh siess, elkéshetel,
Sátán tőre fog megint meg,
Jöjj, hogy egy se vesszen el.

Áthatatlanság.

A fizika egyik törvénye az áthatatlanság. Ez a testek általános tulajdonsága közé tartozik. Minden test a térben egy bizonyos helyet tölt be. Ebből következik az áthatatlanság, vagyis, hogy egyszerre egy helyen csak egy test lehet. Ha egy másik test akarja elfoglalni, az elsőt onnan ki kell szorítania, ellökni, eltolni. De mivel minden test tehetetlen is, az első magától el nem megy a helyéről s az eltolásnak ellenáll.

Ezt jól tapasztaljuk a levegőben is. Ahol levegő van, ott én ugyanakkor nem lehetek. Ha előbbre akarok haladni, járni, futni szeretnék, mindég félre kell állítani útamból a levegőt.

De a legáthatatlanabb, a legnagyobb tömegű a bűn az emberi szívben. Krisztus jön és el akarja a helyét foglalni. Boldoggá akar tenni, azonban útját állja a bűn. Csak ha engedjük, hogy Ő kiszoríthassa, lesz hely az Ő számára.

Margit.

Késő este 62 éves vak asszonyt kísérték hozzám. Arra kért, legyenek segítségére, hogy leányát, aki néhány hónappal ezelőtt hagyta el a szülői házat, megtalálhassa. Kilátástalannak tünt fel előttem a dolog, de az öregasszony nem hagyta magát elutasítani. Egy levelet adott át, melyből kitudt, hogy Margit rossz útra tért, s boldogtalan, könnyelmű életet él. Megmondtam, hogy céltalannak látom nekiindulni az éjszakának, de az asszony világtalan szeme olyan esdve meredt rám. »Testvér! Isten küldött ide és adott bizonyosságot a szívembe.« Azután elbeszélte, hogy Margit engedelmes, templombajáró gyermek volt. De eljött egy nap, élete legrettenetesebb napja s eltűnt otthonról. Senki sem tudta, hová lett. »Először átkoztam Istent s az embereket. Két év múlva Margit szökése után megvakultam. Ütött damaszkuszi órám. Isten beszélt velem. Elmondhattam Jóbbal együtt: »Eddig csak hallottam felőled, most pedig szemeimmel látlak téged.«

Mélyen meghatott ez a bizonyágtétel. Elszégyeltem magam kishitűségem miatt. Az asszony megmutatta még Margit fényképét s elindultunk együtt az éjszakai mulatókba. »Ha gyermekem látja, hogy vak vagyok, meg fog térni bűnös útjáról« — vélte a szegény asszony.

Rettenetes út volt. Egyik éjszakai mulatóból a másikba mentünk; fényárban úszó termék, boros poharakat emelgető kiöltözött, festett társaság között. Voltak, akik sajnálták az asszonyt, mások gúnyolták, de volt, aki könnyes szemmel jegyezte meg: »Ha ilyen anyám lenne, soha nem jutottam volna ide.«

Margitot azonban nem találtuk. Három éjszaka kutattuk, de az édesanya nem ismert fáradságot. Én reménytelennek láttam a dolgot ismét, hiszen kezdettől fogva nem sokat bíztam benne.

A negyedik éjjel zajos vendéglő mellett vitt el útunk. Vad lárma, énekszó hallatszott ki. »Nem mehetnénk ide be?« — kérdezte az asszony. Megbórcadtam. De győzött az Ur és beléptünk. Ami ezután következett, olyan gyors egymásutánban történt, hogy le sem tudom írni. Bent hiányos öltözékekben szilaj táncot jártak. Egyszerre éles sikoly törte át a zsi-vajt: »Anyám!« S két kar fonta át az öregasszony térdét. A leány ott térdelt és zokogott. Csakugyan nem tudta, hogy anyja megvakult.

A zaj elült. Az történt, ami a tékozló fiú életében: »Bocsáss meg, nem vagyok méltó, hogy gyermekednek neveztessem.« A leány az őszinte bűnbánat könnyeit sírta.

Hamarosan elhagytuk a vendéglőt. Meghatottan kísérték ki bennünket. Ellátták Margitot intelmekkel: »Ha még egyszer köztünk látlak, megöllek.« Kiáltotta utána egyik barátnője.

Ugy éreztem, hogy Istennek még egy megbízatása van számomra. Nem mehetek el anélkül, hogy ezeknek a lányoknak a Megváltóról ne szóljak. Az, aminek most tanui lehetek, jó hasonlatként szolgált. Mint ahogy az édesanya elveszett gyermekét keresi, úgy keresi a Megváltó is az eltévelyedetteket, bűn útján járókat. Milyen nagy az öröme, ha megtalálhatja. Itt is — ott is könny csillogott a szemekben. Hogy mit munkálhatott az Ige, az örökkévalóság fogja megmutatni. Hiszem, hogy nem hangzott el hiába.

Margit hazautazott édesanyjával. Nem sokkal ezután levelet kaptam tőle: »...Isten kegyelme által megtaláltam az élet útját. Bizonyos vagyok abban, hogy Ő, aki befogadta tékozló gyermekét, megtart a kísértések között is. Egész életem sem elég arra, hogy Néki hálát adjak.«

Légy elővigyázatos.

A hetedik században történt. Egy böles apának hét gyermeke volt, akikre apai, féltő szeretettel vigyázott. A gyermekek megnőttek már, de mégsem engedte őket egyedül könnyelmű emberek társaságába, vagy olyanokhoz, akik nem éltek igazán keresztyén életet.

»De édes apám« — szólott egyik leánya keserűen, amikor az nem engedte, hogy barátnőihez menjen, »akkor mi nagyon gyengék leszünk, ha soha se próbáljuk meg a rosszat; hiszen mi azért még nem leszünk olyanok mint ők. Ez már csak nem árthat meg nekünk!«

Az édesapa nem felelt. Kihűzött a hamuból egy üszkös, kormos, félig elégett fadarabot.

»Fogd meg nyugodtan, édes leányom, nem fogja megégetni a kezdet.«

A leány megtette s jobbkeze, sőt még fehér ruhája is kormos és pecsétés lett.

»Az ember nem lehet eléggé elővigyázatos ezzel« — mondotta, »mert ha nem is ég, de kormoz és szennyez. Az ember könnyen fekete lesz.«

»Látod, leányom, éppen ezt akartam mondani néked. Ha könnyelmű s az Ur Jézust nem szerető emberekkel barátkozunk, talán nem okoznak mindjárt fáj-

dalmat nekünk. De ha tartósabb a barátság, könnyen beszennyezhetik a lelkünket.«

Nem hiába mondja Isten Igéje is: »Jó erkölcsöt megrontanak gonosz társaságok.«

*****

Jöjj velem.

A Déli tenger apostola, Williams János, fiatal éveiben könnyelmű életet élt, az örökkévalóság dolgai egyáltalán nem érdekelték. Egy vasárnap este volt tanítójának a háza előtt sétált föl és alá, hogy ott barátait megvárja, akikkel azután együtt kártyázva, táncolva a vasárnap estét eltöltse. A barátok azonban késtek. Nyílt a kapu s a tanító felesége lépett ki, hogy az istentiszteletre menjen. Szelíden rátette kezét a fiú vállára, a szemébe nézett s csak annyit mondott: »Jöjj velem!« Ingerülten akart felelni a fiú, de ez a két szó, a szelíd, kérő hang s még inkább a hívogatás mögött álló imádság lefegyverezte. S mi történt? Már a textus felolvasásánál az Ige mintegy villám, érte: »Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? Avagy mi csoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért?«

Ettől az órától kezdve Williams János más emberré lett. Később mint misszionárius halt vértanú halált Erromanga szigetén. Megölték azok, akikhez továbbította a kérését: »Jöjj és lásd meg.«

KÜLMISSZIÓ.

Afrikából

beszéli egy misszionárius: Úr-
vacsoraosztás előtt történt. Min-
den résztvenni szándékozóval elő-
zőleg beszélgetni szoktam. Jó al-
kalmak ezek betekinteni a keresz-
tyének szívébe és segítségükre
lenni. Nemcsak olyanok jönnek,
akik úrvacsorázni akarnak, ha-
nem azok is, akik valamely ok-
nál fogva akadályoztatva vannak,
de azért elmondják azt, ami a
szíveiket nyomja.

Késő este, körülbelül 60 éves
asszony jött hozzám, amikor már
mindenki hazament. Anélkül, hogy
tudtam volna, az öreg már régen
várt rám. Valami nyomja a szí-
vét, szeretné megosztani, mert a
következő reggel istentisztelet lesz
és ő is úrvacsorát szeretne venni.
Reszketve, könnyel a szemében
belekezd. »Kedves tisztelendő úr,
csak azt jöttem bejelenteni, hogy
sajnos, holnap nem járulhatok az
Ur asztalához, bármily nagy szük-
ségem volna is rá szomorú álla-
potomban. Vétkeztem. Két hónap-
pai ezelőtt halt meg pogány
anyám. A rokonok és számtalan
ismerős jött részvétét kifejezni.
Sok pogány éneket énekeltek és
táncoltak is hozzá. (Ritmikus moz-
gások, hasonlóak az európai tán-
cokhoz s az öröm vagy pedig a
bánat kifejezésére valók.) Annymra
meghatott egy ének, hirtelen fel-
álltam és táncolni kezdtem.«

»Hogy tehetnél ilyen öreg asz-
szony s még hozzá keresztyén lé-
tedre, pogány ismerősökkel tán-
colni?« Tovább folytatta: »Uram,
erős harcot vívtam, mégis alul-
maradtam. Egy hang azt súgta:
ezek az emberek részvétüket jöt-
tek kifejezni hozzád. Ezért te há-

lával tartozol nekik, táncolj. Ha
nem teszed, rossznéven veszik:
hiszen ez csak szokás. Már éppen
felálltam, hogy táncoljak, de egy
másik hang ülésre kényszerített:
keresztyén vagy, nem táncolhatsz!
Amikor eljött az este és keresz-
tyén barátaim elhagyták már a
házat, a gonosz lélek ismét vissza-
tért és azt mondta: most már
nincs itt keresztyén, csupa pog-
ány; táncolj, jól fog esni nekik.
Táncoltam, de nem hagyott nyu-
godni a másik hang: keresztyén
vagy, úgy táncolsz, mint a pogá-
nyok. Egy hónappal ezelőtt úr-
vacsoráztál s ez a gyümölcse? Azt
hiszed a keresztyének nem látták,
hát az Isten nem látott-e? Isten-
nek vagy embernek szolgálsz? Az-
óta nyugtalan vagyok, ennek már
két hónapja. Bevallottam a keresz-
tyéneknek is, ők is helybenhagy-
ták, nem járulhatok az Ur aszta-
lához. Szegény, szegény bűnös va-
gyok.«

Megrendültem ettől a gyónástól.
Megpróbáltam vigasztalni az asz-
szonyt: »A mi Megváltónk azt
mondta: Jöjjetek énhozzám mind-
nyájan, akik megfáradtatok és
megterhelteketek és én megnyu-
gosztlak titeket. Ha megbántad,
mehetsz nyugodtan az Ur aszta-
lához.«

Másnap korán reggel az ajtóm
előtt állt az öreg asszony. Elpa-
naszolta, hogy a szíve — sajnos
— még mindig nyugtalan, nem
mer úrvacsorát venni.

Milyen érzékeny volt ennek a
pogány asszonynak a lelkiismerete.

*****

Üres edényeknek kell lennünk,
hogy Isten megtölthessen bennün-
ket önmagával.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Febr. 15. Máté 15:21—39. I. Móz. 40. Máté 13:24—30. Fájdalom, a világban nemcsak Isten igéjének jó magva vetetik, hanem a Sátán is veti a maga, gonosz lelkének mérges magvait. S a kétféle mag termése úgy összekeveredik a társadalmi, nemzeti, egyházi életben, hogy nem lehetne az egyiket kitépni úgy, hogy a másik is veszélyeztetve ne lenne. Hogy ki tartozik az egyik s ki a másik csoporthoz, azt emberi szem csak akkor tudja megkülönböztetni, ha nagyon kifejezetten mutatkozik az élet cselekedeteiben vagy az egyik, vagy a másik szellem. De van egy nagy sereg ember, akiről ember nem tudja pontosan megállapítani, hogy hová tartozik, vagy hogy ha még a világhoz tartozik is, nem lesz-e már holnap az Isten országának tagja? Ne mondjunk tehát végleges ítéletet senkiről, bízzuk azt az Urra!

Febr. 16. Máté 16:1—12. I. Móz. 41: 1—13. Máté 13:34—43. Jézus itt már nem Isten igéjét, s a Sátán gonosz beszédeit nevezi magnak, hanem magokról az emberekről mondja, hogy ők a jó és a rossz mag, az Isten fiai s a gonosznak fiai. Ebből is látszik, hogy milyen hatalmas ereje van az elhíntett jó és rossz magnak; teljesen átalakítja az embert aszerint, hogy melyiket fogadja be, jóvá és rosszá. Aki Isten beszédére hallgat, azt Isten tartja a kezében, aki pedig az ördögre, azt az ördög keríti hatalmába.

Febr. 17. Máté 16:13—28. I. Móz. 41:37—57. Máté 13:31—33. Az Isten országa terjedésének két különböző módja tárul elénk ebben a példázatban. A mustármag hasonlata inkább az egyes emberi lélekben fejlődő hitéletet juttatja eszünkbe, a kovászról szóló pedig az egyes emberből kiáradó hatást közösségeknek, mint pl. a családnak, csak az egyháznak, a nemzetnek életében. De akárhogy értelmezzük is a példázatot, egy valami világosan kitűnik belőle, az, hogy Isten országa, mint minden élet, kicsiben kezdődik, s aztán nő és fejlődik, éppen a benne rejlő élet természeténél fogva.

Febr. 18. Máté 17:1—13. Jer. 8:4—9. Máté 13:44—46. Ismét két példázat, amely két oldalról tünteti föl az Isten országának munkáját. A kincset talált ember, aki mindenét odaadja, hogy az Isten országának kincsét magáénak mondhassa, s a drága gyöngyöt kereső kereskedő, akiben felis-

merni véljük az Ur Jézust, aki keresi a drága emberi lelket, s aki mindent, mennyei dicsőségét, életét, vérért odaadta, hogy azokat magának megszerezhesse. Drága kincs nekünk az Isten országa, de drágák vagyunk mi is a Megváltónak, drágán vásárolt meg bennünket.

Febr. 19. Luk. 18:31—43. I. Kor. 13. Márk 10:35—45. I. Kor. 1:21—31. Máté 13:47—52. Ez a példázat talán a legvilágosabban érthető képet adja a világ végén történendő ítéletről. A halál mindenkit egyformán befog a maga nagy hálójába; az igaz éppen úgy meghal, mint az istentelen, az, akit az emberek dicsőítettek éppen úgy, mint akit megvetettek. S nem a koporsók mellett elhangzott dicsőimnuszok fogják eldönteni a lélek sorsát, az angyalok fogják kiválogatni az igazakat és a gonoszokat. S ez ellen nincsen fellebbezés.

Febr. 20. Máté 17:14—27. Zsolt. 59. Máté 13:53—58. Az ember mindig a külső után ítél. Milyen valakinek a külseje, a modora, az előadása, a rokoni összeköttetései, a foglalkozása, stb. Ilyen kérdésekből indulnak ki, s ahol ezekre nem kedvező a felelet, ott hajlandók mindjárt az egész embert aszerint ítélni meg. Így tették Jézussal is, s megbotránkoztak benne. Figyelemreméltó, hogy éppen a saját hazájában és házában történt a botránkozás. Nem tapasztaltunk-e már mi is ilyesmit a saját életünkben, velünk szemben? Vagy nem tartozunk-e azok közé, akik ilyen alapon botránkoznak meg másokon?

Febr. 21. Máté 18:1—9. I. Móz. 42: 1—17. Máté 14:1—12. Milyen szomorú a képe egy ingatag jellemű embernek! A házasságtörés bűnét elköveti, de a lelkiismerete nyugtalanítja miatta. Az igazságot szemébe mondó prófétát börtönbe veteti, de megöletni nem meri, mert fél a néptől. Mikor mostohaleányának kérését meghallja, megszorodik, de esküjét nem meri visszavonni, mert hiszen a vendégek is hallották, s mit szólnának, ha nem tartaná meg? Nem az eskü szentsége akadályozza, hanem az emberek esetleges botránkozása. S e silány ember erkölcsstelenségének, gyávaságának, hiúságának lesz áldozata Keresztelő János! Megborzadunk ettől a történetről, kivált ha arra gondolunk, hogy ha nem is ilyen nyíltan,

de titok leple alatt ma is hány jóra-
való élet lesz áldozata mások erkölcs-
telenségének, hiúságának!

Febr. 22. Máté 18:10—20. I. Móz. 42:18—38. Máté 14:13—21. Jézus azt mondja a tanítványoknak: »adjatok nékik ti enniök«, s mikor azoknak a hite elégtelennek bizonyul ennek a parancsnak teljesítésére, akkor példával mutatja meg nekik, hogy lehet ezt megcselekedni. Szemeit az égbe emeli és hátlakat ad, még mialatt akár Ő, akár más valaki láthatta volna a csodát. Ez az igazi hit: nem várni be először a szemmel látható csodát, hanem hinni, hogy a mennyei Atyának van hatalma, azt véghezvinni. Az bizonyos, hogy Isten csak akkor tesz csodát, mikor arra szükség van, mint itt is egy nagy, testileg és lelkileg éhes tömeg megelégtetésére, de a pusztá kíváncsiság kielégítésére nem.

Febr. 23. Máté 18:20—35. I. Móz. 43. Máté 14:22—36. Mennyire ráismerhetünk ebben a Péterben önmagunkra! Jézus már kijelentette: »én vagyok, ne féljetek« s a kételkedő Péter még mindig így szól: »Uram, ha Te vagy«. Az újabb szóra már bizonyos benne, hogy Jézus az, s parancsára meg is indul, de hite milyen hamar megtöri. Nem Jézusra néz, hanem a széltől korbácsolt hullámokra és süllyedni kezd. Még jó, hogy elmerültében az Urhoz kiált segítségért, s az Ur ki nyújtja felé megmentő kezét. A dorgálást azonban nem kerülheti el: »Kicsinyhitű, miért kételkedtél?«

Febr. 24. Máté 19:1—9. 13—16. I. Móz. 44:1—13. Máté 15:1—6. Milyen mások az emberek rendelkezései, mint az Istenéi! Az emberi rendelkezések lát-szatra, külsőségekre vannak építve; Istenéi az erkölcsi törvényekre. Sokan vannak, akik jobban igyekeznek az emberi rendelkezéseket betölteni, mint az istenieket. Talán a saját lelki világuknak is jobban megfelel ez, de minden-esetre jobban megfelel az emberek felfogásának. S a legtöbb ember inkább keresi az emberek tetszését, mint az Istenét. Vajjon te is?

Febr. 25. Máté 19:16—30. I. Móz. 22:1—14. Máté 15:7—20. Már az ó-testamentomban is ezt olvassuk: »Min-den féltett dolognál jobban őrizd meg a szívedet, mert abból indul ki minden élet.« (Péld. 4:23.) Valóban így van ez: a szívben van a gyökere in-

den rossznak, mert az ember ezt már születésekor magával hozza. De az új-jászületett, a Jézus vérében megtisztított szív pedig magába fogadja a jó-nak gyökerét, s annak az embernek életében, aki hit által az Uré lett, a jó gyökér hoz elő jó gyümölcsöket. Add a szívedet az Urnak!

Febr. 26. Máté 4:1—11. II. Kor. 6:1—10. Máté 16:21—26. Zsid. 4:15,16. Máté 15:21—28. Megragadó ennek a pogány asszonynak a hite. Maga Jézus is csodálkozik rajta. Próbára bizonyára azért tette vonakodásával ezt a hitet, hogy annál jobban kitűnjék annak ereje és állhatatossága. Hiszen például szolgálhatott a tanítványoknak, akik bár mindig Jézus közelében és hatása alatt voltak, mégis sokszor voltak csüggedtek és kicsinyhitűek. Ma is sokszor megszégyenítik a pogányok közül kikerült hívő keresztyének azokat, akik keresztyén egyházban születtek és nevelkedtek.

Febr. 27. Máté 20:1—16. Zsolt. 60. Máté 15:29—39. Jézus, mint látjuk, nemcsak egyszer elégitette meg az éhező sokaságot kenyérrel, hanem többször is. Szíve mindig nyitva állott az emberi szükségek és nyomorúságok előtt, hogy azokon segítsen. Ez indította a vakok, sánták, némák és más testi nyomorúságok gyógyítására is. De sohasem szabad elfelednünk, hogy ebben nem merült ki Jézus tevékenykedése, sőt nem is ez volt előtte a fődolgo. Ő a lelket jött keresni és megmenteni s a testi gyógyítások részben jelek arra nézve, hogy a lelkek gyógyítása éppen úgy hatalmában van, mint a testeké. Példa erre a gutaütött története. (Máté 9:1—8.)

Febr. 28. Máté 20:17—34. I. Móz. 44:14—34. Máté 16:1—12. A farizeusok jelkívánása csak képmutatás. Láthat-tak elég jelt és mégsem hittek. De sajnos, a tanítványok sem értették meg mindig a jeleket és a példázatokat. A kenyérrel való megvendégelés je-léből többet meg kellett volna érteniök, mint amennyit megértettek. A csodának lelki értelméig nem tudtak fölemelkedni. A Jézus által adott lelki kenyér megelégit és táplál; a fari-zeusok lelki kenyere ront és megöl. Ertjük-e ezt? S aszerint válogatjuk-e meg a lelki táplálékunkat?